

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu tog suda mr.sc. Ani Nagy, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza EURO-INŽENJERING d.o.o. u stečaju, Slavonski Brod, Dr. Mile Budaka 1, OIB:86855141245, zastupan po stečajnom upravitelju Krešimiru Tomcu iz Slavonskog Broda, te umješača na strani tužitelja, 1. ZVONKO PEZER, OIB: 55906955154, Naselje Čaplja IV, Slavonski Brod, 2. IVO DUJMIĆ, iz Slavonskog Broda, OIB: 12914392234, Naselje Slavonija I. 1/3, Slavonski Brod, i 3. IVAN DAIDŽIĆ, OIB: 77600376510, Stjepana Radića 112, Slavonski Brod, protiv I-tuženika ZAGREB NEKRETNINE d.o.o., Zagreb, Nova Ves 17, OIB: 15364543303 zastupanog po punomoćniku Ivanu Madirazzi, odvjetniku u Zagrebu, Masarykova 21, i II-tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Paromlinska 2, OIB: 92963223473, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Hanžeković i partneri iz Zagreba, Radnička cesta 22, radi raskida ugovora i naknade štete, nakon glavne rasprave zaključene dana 2. lipnja 2023., u prisutnosti punomoćnika tužitelja, I-III umješača, punomoćnika I-tuženika i punomoćnika II-tuženika, dana 10. srpnja 2023.

p r e s u d i o j e:

- I. Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:
 - "I./ Raskida se ugovor o dugoročnom kreditu za projekt na financiranje koji je II-tužena sklopila s tužiteljem dana 11.09.2007. pod br. Ugovora 3210799762, a u vezi kreditne partije br. 5100172112 na iznos kredita od 16.300.000,00 kn.
 - II./ I i II tuženici su dužni solidarno tužitelju platiti iznos od 29.516.436,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 30.04.2009. pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st.2. ZOO-a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dala polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena.
 - III./ Tuženici su dužni solidarno tužitelju naknaditi parnični trošak sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po stopi propisanoj čl. 29. st.2. ZOO-a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dala polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena."

II./ Nalaže se tužitelju naknaditi I-tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 149.374,42 eur/19.825,39 kn, s zakonskim zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 10. srpnja 2023. do isplate, po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od osam dana.

III./ Nalaže se tužitelju naknaditi II-tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 149.374,42 eur/19.825,39 kn, s zakonskim zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 10. srpnja 2023. do isplate, po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od osam dana.

r i j e š i o j e

Odbija se zahtjev tužitelja-predlagatelja osiguranja za određivanjem privremene mjere, koji glasi:

"I./ Zabranjuje se II-tuženoj Zagrebačka banka d.d., kao protivniku osiguranja, naplata mjenica i zadužnica koje su izdane u vezi ugovora o dugoročnom kunkskom kreditu za projektno financiranje od 06.02.2009.

- mjenice br. koje je izdao tužitelj, predlagatelj osiguranja i to serije A od broja 04768520, 04768521, 04768522, 04768523, 04768524, 04768525 do 04768526, i zadužnicu br. 9108393394 koju je izdao tužitelj,
- zadužnica br. 9108393468 koju je izdao Zvonko Pezer iz Slavanskog broda kao umješac i predlagatelj osiguranja,
- zadužnica br. 9108393492 koju je izdao Ivo Dujmić kao vlasnik obrta Brod Inženjering iz Slavanskog Broda kao umješac i predlagatelj osiguranja,
- zadužnica br. 9108393441 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavanskog Broda kao umješac i predlagatelj osiguranja,
- zadužnica br. 9108393492 koju je izdao Nosač d.o.o. iz Slavanskog Broda kao umješac i predlagatelj osiguranja.

II./ Zabranjuje se II-tuženoj Zagrebačka banka d.d., protivniku osiguranja, naplata mjenica i zadužnica izdanih u vezi ugovora o dugoročnom kreditu za projektno financiranje od 18.05.2007.g. br. 3209221615 i to:

- mjenica koju je izdao tužitelj serije A br. 5672481, 5672482, 5672483, 5672484, do broja 5672485, te
- br. 5672487 i 488, te zadužnica br. 9109004320 koju je izdao tužitelj,
- zadužnice br. 9109004475 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavanskog Broda, kako vlasnik obrta Brod Inženjering iz Slavanskog Broda,
- zadužnice br. 9109004379 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavanskog Broda,
- zadužnice br. 9109004400 koju je izdao Zvonko Pezer iz Slavanskog Broda kao umješac i predlagatelj osiguranja,
- zadužnice br. 9109004426 koju je izdao Nosač d.o.o. iz Slavanskog Broda kao umješac i predlagatelj osiguranja.

III./ Zabranjuje se II-tuženoj Zagrebačka banka d.d., kao protivniku osiguranja, naplata mjenica i zadužnica izdanih u vezi ugovora o dugoročnom kreditu za projektno financiranje od 12.09.2007.g. br. 3210799762 i to:

- mjenica koju je izdao tužitelj serije A br. 4973571, 4973572, 4973573, 4973574, 4973575, 4973576 do 4973577 i zadužnice br. 9109594962 koju je izdao tužitelj,
- zadužnice br. 91009898098 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavonskog Broda, kako vlasnik obrta Brod Inženjering iz Slavonskog Broda,
- zadužnice br. 9109594977 koju je izdao Ivo Dujmić kao fizička osoba, zadužnice br. 9109594969 koju je izdao tužitelj,
- zadužnice br. 9109595038 koju je izdao Nosač d.o.o. iz Slavonskog Broda kao umješač i predlagatelj osiguranja.
- zadužnice br. 9109595062 koju je izdao Zvonko Pezer iz Slavonskog Broda kao umješač i predlagatelj osiguranja.

IV./ Ova privremena mjera ostaje na snazi do pravomoćnog okončanja ovog parničnog postupka ili do drugačije odluke Suda."

Obrazloženje

1. Prednik tužitelja – društvo EURO-INŽENJERING d.o.o. iz Slavonskog Broda, čiji je pravni slijednik Stečajna masa iz EURO-INŽENJERING d.o.o. u stečaju, je dana 19.06.2012. podnio tužbu protiv I-tuženika Zagreb nekretnine d.o.o. i II-tuženika Zagrebačka banka d.d., uz naznaku umješača na strani tužitelja i to I-umješača društva Nosač d.o.o. iz Slavonskog Broda, II-umješača Zvonka Pezera iz Slavonskog Broda i III-umješača Ive Dujmića iz Slavonskog Broda.

U tužbi navodi kako je protiv I i II tuženika pokrenuo parnični postupak tužbom koja je zaprimljena kod ovog suda dana 21.08.2009., pod poslovnim brojem P-3197/09, radi raskida Ugovora o dugoročnom kreditu za projektno financiranje dana 11.09.2007. na iznos od 16.300.000,00 kn, a povodom izgradnje stambene građevine u Zagrebu, Črnomerec, na kat. čest. broj 2889 k.o. Vrapče, na adresi Črnomerec 105/107 u Zagrebu, pod uvjetima kako je to navedeno u ugovoru.

Navodi kako je u tom postupku od I i II-tuženika zatraženo da solidarno naknade tužitelju štetu u iznosu od 29.516.436,00 kn, uz naknadu parničnog troška tužitelju.

U toku tog postupka došlo je do sporazuma između stranaka da će tužitelj povući tužbu, a da će II-tužena podmiriti svoje obveze prema tužitelju, te da će II-tužena odobriti tužitelju novi kredit.

Tužitelj je prema dogovoru povukao tužbu u predmetu P-3198/09, a II-tužena je odobrila kredit tužitelju te je ugovor potpisan i sklopljen dana 29.03.2010.

Međutim, nije došlo ni do kakvog obračuna međusobnih potraživanja te su dosadašnja potraživanja tužitelja iz tužbe ostala nepodmirena, dok su potraživanja II-tužene prema tužitelju također izostavljena iz tog sporazuma i navedenog ugovora.

2. Tužitelj u tužbi navodi kako je kao korisnik kredita sklopio s II-tuženom Zagrebačkom bankom d.d. Ugovor o dugoročnom kreditu za projektno financiranje dana 11.09.2007. na iznos od 16.300.000,00 kn, a povodom izgradnje stambene građevine u Zagrebu – Črnomerec, na kat. čest. 289 – k.o. Vrapče Novo na adresi Črnomerec 105/107 u Zagrebu, a pod uvjetima kako je navedeno u tom ugovoru.

Člankom 5. tog ugovora određeno je da će se jednim dijelom tog kredita podmiriti dio kupoprodajne cijene građevinskog zemljišta na račun prodavatelja Medić gradnje d.o.o., dok će se ostatak kredita koristiti temeljem ovjerenih

privremenih i konačnih situacija do završetka radova, a situacije će ovjeravati Zagrebačke nekretnine d.o.o. iz Zagreba, Temeljem Ugovora o obavljanju financijskog nadzora nad gradnjom.

Iz kredita će se isplatiti i naknada za obradu kreditnog zahtjeva.

Prema čl. 25. tog Ugovora tužitelj je obavezan ugovoriti uslugu financijskog nadzora gradnje od strane Zagrebačke nekretnine d.o.o.

Tužitelj je postupio u skladu s navedenim odredbama tog Ugovora pa je sklopio Ugovor o financijskom nadzoru s Zagreb nekretnine d.o.o. iz Zagreba, dana 18.02.2008.

Tuženici su uredno ispunjavali svoje obveze iz navedenih ugovora, tako da je I-tuženik Zagrebačke nekretnine d.o.o. dostavljao Izvješća o kontroli namjenskog trošenja kredita II-tuženoj Zagrebačkoj banci d.d., a ova je isplaćivala odobrene iznose od strane I-tuženika tužitelju te je tužitelj u tom razdoblju obavljao svoje poslove i radove i bio je zadovoljan s postupanjem tuženika.

Dana 15.09.2008. tužitelj je I-tuženiku dostavio treću privremenu situaciju na iznos od 3.841.699,14 kn, ali je došlo do promjene u postupanju tuženika pa je tako I-tuženik tek 24.09. izišao na teren da bi provjerio navode iz te privremene situacije ali nije nakon toga prihvatio situaciju, nije dao izvješće II-tuženiku da isplati tužitelju navedeni iznos, već je pronašao greške u postupanju tužitelja u gradnji objekta zbog odstupanja od glavnog projekta uz tvrdnju da tužitelj neće dobiti uporabnu dozvolu tj. uvjerenje za uporabu objekta pa dopisom do 06.10.2008. traži dokumentaciju prema navodnom dogovoru od 03.10.2008. kad su stranke imale sastanak, iako na tom sastanku nije ništa dogovoreno, pa je tužitelju dostavio dokumentaciju koju je I-tuženik tražio i to dana 20.10.2008. pa je I-tuženik prihvatio takvu dokumentaciju i dostavio izvješće II. tuženoj koja je izvršila isplatu navedenog iznosa dana 22.10.2008.

Ovakvim neopravdanim postupanjem I-tuženika došlo je do zastoja u poslovanju tužitelja punih 40 dana jer je toliko vremena prošlo od predaje privremene situacije I-tuženika pa do isplate navedenog iznosa od strane II-tužene, a da nije bilo nikakvog opravdanog razloga za ovakvo postupanje I-tuženika.

Naime, došlo je do promjene Zakona o prostornom uređenju i gradnji pa je novi Zakon stupio na snagu 01.10.2007., a I-tuženik je postupao kao da nije bio upoznat s tim promjenama pa je nepotrebno tražio navedenu dokumentaciju i oduljio taj postupak na 40 dana iako je taj postupak ranije obavljao u najkraćem mogućem roku.

Obzirom na ovakvo postupanje I-tuženika tužitelj ga je upoznao s dopisom trgovačkog društva DAMIN d.o.o. iz Zagreba od 18.09.2008. u kojem se objašnjava novonastala situacija obzirom na promjenu Zakona o prostornom uređenju i gradnji pa to trgovačko društvo kao glavni nadzor potvrđuje da se sporni objekt gradi prema Zakonu o prostornom uređenju i gradnji, da je građevinska dozvola izdana po starom Zakonu, a da su radovi izvedeni prema novom Zakonu i da se uklapaju u odredbe novog Zakona ali I-tuženik nije niti na to reagirao, već je od tužitelja tražio da mu dostavi gore navedenu dokumentaciju.

Isto tako tužitelj je ishodio potvrdu izmjene i dopune glavnog projekta Gradskog ureda za prostorno uređenje i zaštitu okoliša, izgradnju grada, za graditeljstvo, komunalne poslove i promet, Odjela za graditeljstvo, od 16.05.2008., prema kojoj potvrdi je utvrđeno da je izmjena i dopuna glavnog projekta dozvoljena u odnosu na izmjenu tehničkog rješenja zaštitne građevne jame, a ostali dio glavnog

projekta da ostaje nepromijenjen, pa je tužitelj tu potvrdu nudio I i II tuženicama, ali na to nisu reagirali.

Obzirom na gore navedeno tužitelj smatra da I-tuženik nije postupao u skladu sa svojim obavezama iz ugovora o financijskom nadzoru kojeg je sklopio s tužiteljem 18.02.2008., a naročito se nije držao svojih obveza iz čl. 5 tog Ugovora, već je svoju kontrolu neovlašteno i nepropisno proširivao na situacije za koje nije bilo niti ovlašten, a niti nadležan niti kompetentan kao npr. ocjenjivati da li će tužitelja za završenu zgradu dobiti uporabnu dozvolu ili je neće dobiti, te na štetu tužitelja dakle postupak protivno pozitivnim propisima jer se nije držao izmjena zakona o prostornom uređenju i gradnji pa je takovim postupanjem doveo u znatne teškoće tužitelja koji je imao precizno utvrđene rokove za izvođenje pojedinih radova i za izvođenje cjelokupnih radova i tako je onemogućio izvoditi bilo kakove radove u tom razdoblju u trajanju od 40 dana, pa zato tužitelj smatra da je tuženik odgovoran za štetu koja je nastupila tužitelju.

Tužitelj je tražio zaštitu kod II-tužene i zatražio da II-tužena utječe na postupanje I-tuženika koji nije postupao u skladu s navedenim ugovorom, ali je II-tužena odbila urgirati kod I-tuženika, već je upravo štitila takov postupak I-tuženika i uvjeravala je tužitelja da je I-tuženik u pravu i da pravilno postupa i da II-tuženik ne može ništa postupati mimo volje i odluke I-tuženika, pa je prama tome dakle II-tužena štitila ovakvo postupanje I-tuženika na štetu tužitelja.

Dana 26.01.2009. tužitelj je od II-tuženika tražio prolongaciju rokova povrata kredita i korištenje kredita, obzirom se našao u teškoj situaciji zbog gore opisanog postupanja I-tuženika, ali nije uspio ishoditi nikakav pristanak II-tuženika na promjenu ugovora i prolongaciju rokova iako je od djelatnika II-tužene Slavena Rukavine dobivao usmena obećanja da će sve biti u redu i da će se udovoljiti zahtjevu tužitelja i da će se izmijeniti ugovor i prolongirati rokovi povrata kredita i korištenja kredita, to nije nikada učinjeno, a tužitelj se našao u sve težoj situaciji.

Dana 30.03.2009. II-tužena je omogućila naplatu iznosa od 203.954,57 kn na temelju zadužnice na 1.000.000,00 kn od 05.11.2007., a koja je ovjerena kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina iz Zagreba, a u korist Dubravke i Damira Tješinskoga, pa je tužitelj dobio sudsku zaštitu tek u postupku kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu u spisu Ovr-1781/09 i to rješenjem od 12.06.2009. gdje se nalaže Zagrebačkoj banci d.d. iz Zagreba da privremeno uskrati naplatu na toj zadužnici na iznos od 1.000.000,00 kn, a iz obrazloženja tog rješenja jasno je vidljivo da je II-tužena u ovom slučaju postupala bez ikakve pravne osnove i omogućila naplatu te zadužnice u navedenom iznosu te da njeno postupanje bilo protivno pozitivnim propisima pa je zato tužitelj dobio sudsku zaštitu u tom postupku.

Na gore opisani način I-tužena je blokirala sredstva tužitelja na njegovom računu, a blokada je trajala 82 dana, a što je tužitelju u cijelosti onemogućilo njegovo poslovanje.

Obzirom na ovakovo postupanje II-tužene i to kako na nekooperativnost u razdoblju kada je tužitelj tražio da mu se prolongira korištenje i otplata kredita te neizvjesnost u koju ga je dovela II-tužena jer mu je samo davala usmena obećanja nikada ništa nije poduzela, a niti mu je jasno rekla da mu neće udovoljiti takovim zahtjevima, pa do nepropisnog ponašanja II-tužene povodom naplate zadužnice u korist Dubravke i Damira Tješinski držala račun tužitelja u blokadi 82 dana, pa je izvršila djelomičnu isplatu u iznosu od 203.954,57 kn i držala račun blokiran cijelo to razdoblje bez ikakve pravne osnove, pa tužitelj smatra da je II-tužena odgovorna za

štetu koja je nastupila tužitelju jer da ga je ovakovim postupanjem II-tužena gotovo potpuno upropastila.

Obzirom na sve gore navedeno te na gore opisani način kako su tuženici postupali prema tužitelju i na štetu koju tužitelj trpi, tužitelj smatra da su i I i II-tuženi postupali svaki posebno, a i zajedno, pa da bi trebali solidarno odgovarati za štetu koja je nastupila tužitelju prema čl. 1107 ZOO-a.

II-tuženi je trebao isplatiti tužitelju kredit od 11.09.2007. sukcesivno do 12.03.2009. i pod tim uvjetom tužitelj bi završio spornu gradnju i sve bi stanove prodao do 30.04.2009. jer je već i dobio uvjerenje za uporabu od 23.04.2009. te bi odmah vratio II-tuženiku cjelokupni kredit, ali zbog postupka II-tuženog koji nije u cijelosti isplatio iznos od 16.300.000,00 kn na ime tog kredita, već je isplatio za manje u iznosu od 2.629.194,06 kn, pa zato tužitelj nije mogao niti završiti navedenu zgradu u Črnomercu br. 105, pa zato trpi štetu jer se ta zgrada ne može završiti, a niti prodati jer je na toj zgradi upisano založno pravo u korist II-tužene, pa tužitelj trpi štetu u iznosu od 28.401.600,00 kn.

Isto tako tužitelj trpi štetu od 1.114.836,00 kn jer je za taj iznos morao smanjiti cijene stanova na Supetru, jer ih inače ne može prodati obzirom na gospodarsku situaciju u Hrvatskoj i svijetu.

Obzirom na odnose među tužitelja i tuženika naročito II-tužene vodila se prepiska među strankama pa je o tome pisao tužitelj II-tuženoj da očekuje ispunjene njenih obveza obzirom na ugovore o kreditu koje je isporučivao tužitelju, te je tužitelj dobio od II-tužene dana 20.06.2009. drugu opomenu za podmirenje njenih potraživanja, pa je tada shvatio da se II-tužena neće držati dogovora s tužiteljem o reprogramiranju kredita, pa je povodom toga i uputio dopis II-tuženoj od 19.06.2009. pa se iz ovih dopisa može zaključiti da su tužitelji i II-tužena došli u takove poslovne odnose da se sa sigurnošću moglo tek tada zaključiti da II-tužena više neće ispunjavati svoje obveze prema tužitelju i prema ranijim dogovorima.

Tužitelj je iz dopisa II-tužene od 20.06.2009. saznao da II-tužena neće u potpunosti ispuniti svoje obveze iz ugovora o kreditu od 11.09.2007. pa je zato i pokrenula postupak u spisu P-3197/09.

Tužitelj je pokušavao kontaktirati s II-tuženom u vezi tog nepoštivanja ugovora prije sklapanja novog ugovora o kreditu, međutim II-tužena ne želi uopće o tome raspravljati s tužiteljem, pa je zato tužitelj pokrenuo ovaj postupak.

Tužitelj smatra da su se stekli uvjeti iz čl. 364. Zakona o obveznim odnosima, jer II-tužena nije ispunila svoju obvezu iz Ugovora o kreditu od 11.09.2007., a očito je da to niti neće učiniti, obzirom na gore opisanu situaciju, te da na taj način je upravo II-tužena svojom voljom i raskinula taj ugovor o kreditu, pa zato tužitelj tražio od suda da to utvrdi u ovom postupku.

Navodi kako se umještači pridružuju zahtjevu tužitelja jer imaju pravni interes da tužitelj uspije u ovom sporu, jer su kao jamci za gore navedene kredite koje je II-tužena odobrila tužitelju u obvezi II-tuženoj podmiriti potraživanja koja ima prema tužitelju, a prema navedenim ugovorima o kreditu.

3. Tužbenim zahtjevom kako ga postavlja u tužbi od 19.06.2012. tužitelj od suda traži donošenje presude kojom se raskida ugovor o dugoročnom kreditu za projekt na financiranje koji je II-tužena sklopila s tužiteljem dana 11.09.2007. pod br. Ugovora 3210799762, a u vezi kreditne partije br. 5100172112 na iznos kredita od 16.300.000,00 kn. Nadalje tužitelj od I i II tuženika traži solidarno isplatu iznosa od

29.516.436,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama od 30.04.2009. pa do isplate, sve uz naknadu troškova parničnog postupka s pripadajućim zateznim kamatama.

4. Tužitelj nadalje predlaže sudu temeljem odredbe čl. 298. Ovršnog zakona donijeti rješenje, sadržaja kako slijedi:

I./ Zabranjuje se II-tuženoj Zagrebačka banka d.d., kao protivniku osiguranja, naplata mjenica i zadužnica koje su izdane u vezi ugovora o dugoročnom kunskom kreditu za projektno financiranje od 06.02.2009.

- mjenice br. koje je izdao tužitelj, predlagatelj osiguranja i to serije A od broja 04768520, 04768521, 04768522, 04768523, 04768524, 04768525 do 04768526, i zadužnicu br. 9108393394 koju je izdao tužitelj,
- zadužnica br. 9108393468 koju je izdao Zvonko Pezer iz Slavanskog broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja,
- zadužnica br. 9108393492 koju je izdao Ivo Dujmić kao vlasnik obrta Brod Inženjering iz Slavanskog Broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja,
- zadužnica br. 9108393441 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavanskog Broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja,
- zadužnica br. 9108393492 koju je izdao Nosać d.o.o. iz Slavanskog Broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja.

II./ Zabranjuje se II-tuženoj Zagrebačka banka d.d., protivniku osiguranja, naplata mjenica i zadužnica izdanih u vezi ugovora o dugoročnom kreditu za projektno financiranje od 18.05.2007.g. br. 3209221615 i to:

- mjenica koju je izdao tužitelj serije A br. 5672481, 5672482, 5672483, 5672484, do broja 5672485, te
- br. 5672487 i 488, te zadužnica br. 9109004320 koju je izdao tužitelj,
- zadužnice br. 9109004475 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavanskog Broda, kako vlasnik obrta Brod Inženjering iz Slavanskog Broda,
- zadužnice br. 9109004379 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavanskog Broda,
- zadužnice br. 9109004400 koju je izdao Zvonko Pezer iz Slavanskog Broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja,
- zadužnice br. 9109004426 koju je izdao Nosać d.o.o. iz Slavanskog Broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja.

III./ Zabranjuje se II-tuženoj Zagrebačka banka d.d., kao protivniku osiguranja, naplata mjenica i zadužnica izdanih u vezi ugovora o dugoročnom kreditu za projektno financiranje od 12.09.2007.g. br. 3210799762 i to:

- mjenica koju je izdao tužitelj serije A br. 4973571, 4973572, 4973573, 4973574, 4973575, 4973576 do 4973577 i zadužnice br. 9109594962 koju je izdao tužitelj,
- zadužnice br. 91009898098 koju je izdao Ivo Dujmić iz Slavanskog Broda, kako vlasnik obrta Brod Inženjering iz Slavanskog Broda,
- zadužnice br. 9109594977 koju je izdao Ivo Dujmić kao fizička osoba, zadužnice br. 9109594969 koju je izdao tužitelj,
- zadužnice br. 9109595038 koju je izdao Nosać d.o.o. iz Slavanskog Broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja.
- zadužnice br. 9109595062 koju je izdao Zvonko Pezer iz Slavanskog Broda kao umješlač i predlagatelj osiguranja.

IV./ Ova privremena mjera ostaje na snazi do pravomoćnog okončanja ovog parničnog postupka ili do drugačije odluke Suda.

5. Dana 27.07.2012. I-tuženik Zagreb nekretnine d.o.o. je podnio odgovor na tužbu u kojem navodi kako osporava osnov te visinu tužbe i tužbenog zahtjeva. Osporava u cijelosti sve činjenice navedene u tužbi, osim onih koje su izričito potvrđene od strane I-tuženika. Smatra da je tužba u cijelost neosnovana te osporava da bi bio odgovoran za bilo kakvu štetu, koja je navodno nastala tužitelju. Navodi da je tužba nerazumljiva i nejasna te da iz iste nije razvidno u čemu se sastoji šteta koju je navodno tužitelj pretrpio te u kakvoj je uzročno-posljedičnoj vezi postupanje I-tuženika s navodnom štetom. Navodi kako iz same tužbe nije razvidno što predstavlja utuženi iznos od 29.516.436,00 kn te da nije jasno o kakvoj se vrsti štete radi, te koja je pravna osnova potraživanja tužitelja, a da isto tako nije jasno iz kojeg razloga tužitelj potražuje solidarnu isplatu od I i II tuženika. Navodi kako su I i II tuženici zasebne pravne osobe, koje su bile u zasebnim ugovornim odnosima s tužiteljem, pa da shodno tome ne može postojati njihova solidarna odgovornost prema tužitelju.

Navodi kako nije sporno da je tužitelj protiv I i II tuženika podnio skoro identičnu tužbu dana 21.08.2009., koji se postupak vodio pod poslovnim brojem P-3197/2009 pred ovim sudom i koji je postupak okončan povlačenjem tužbe.

I-tuženik u cijelosti osporava postojanje bilo kakvog dogovora između stranaka o tome da će tužitelj povući tužbi, a da će potom tuženici podmiriti svoje (navodne) obveze.

I-tuženik osporava postojanje bilo kakve obveze prema tužitelju.

Navodi kako iz tužbe proizlazi da tužitelj tereti I-tuženika za navodne propuste u izvršenju ugovornih obveza, koji su se propusti dogodili u mjesecu rujnu, odnosno listopadu 2008. godine.

Shodno tome, a kako je tužitelj podnio tužbu 19.06.2012. godine, evidentno je da je potraživanje tužitelja u zastari, slijedom čega tuženik ističe prigovor zastare potraživanja tužitelja.

I-tuženik navodi kako nije sporno da su I-tuženik i tužitelj dana 18.02.2008. sklopili Ugovor o financijskom nadzoru temeljem kojeg je I-tuženik vršio praćenje realizacije gradnje stambene građevine na adresi Črnomerec 105/107, a u svrhu kontrole namjenskog trošenja sredstava iz kredita koji je II-tuženik odobrio tužitelju radi financiranja izgradnje predmetnog objekta.

Točno je da je tužitelj dana 15.09.2008. godine I-tuženik dostavio na kontrolu treću privremenu situaciju na iznos od 3.8471.699,00 kn, te da je I-tuženik nakon izvršenog očevida na gradilištu, a prije izrade izvješća o kontroli namjenskog korištenja kredita, zatražio od tužitelja dodatna pojašnjenja i dokumentaciju. I-tuženik je tako postupio iz razloga što je prilikom očevida na gradilištu ustanovio da je tužitelj prilikom gradnje predmetne građevine odstupio od građevinske dozvole i projektno-tehničke dokumentacije. Odstupanja su se odnosila na promjenu vanjskih gabarita podruma, promjene u otvorima u fasadi i uvođenja lifta koji nije bio predviđen projektom, dakle na one elemente koje je I-tuženik i trebao kontrolirati prema članku 3. i 5. Ugovora o financijskom nadzoru.

Nakon uočenih odstupanja I-tuženik je zatražio od tužitelja dodatna objašnjenja i dokumentaciju, te je nakon primitka iste izradio Izvješće III o kontroli namjenskog korištenja kredita, koje je dostavio tužitelju i II-tuženiku.

Ovakvo postupanje I-tuženika nije predstavljalo nikakvu promjenu u postupanju, kako to navod tužitelj, već redovno i uobičajeno postupanje I-tuženika u slučajevima kada ustanovi da postoji odstupanje od građevinske dozvole i projektno-tehničke dokumentacije.

Dakle, I-tuženik je sukladno svojim ugovornim obvezama bio dužan tražiti pojašnjenja i dodatnu dokumentaciju, pa su potpuno apsurdne tvrdnje tužitelja da je I-tuženik svojim postupanjem njemu nanio štetu. I-tuženik bez dodatnih pojašnjenja i dokumentacije nije mogao u cijelosti izvršiti svoje obveze iz članka 3. i 5. Ugovora o financijskom nadzoru.

I-tuženik nadalje ističe kako su posve netočni navodi tužitelja kako je I-tuženik nepotrebno tražio pojašnjenja i dodatnu dokumentaciju i to navodno iz razloga "što nije bio upoznat s promjenom Zakona o prostornom uređenju i građenju". Isto tako netočni su navodi tužitelja da je I-tuženik tražio dodatna pojašnjenja isključivo iz razloga što se bojao da tužitelj neće biti u mogućnosti ishoditi uporabnu dozvolu. Kao što je već navedeno I-tuženik je shodno svojim ugovornim obvezama bio dužan zatražiti dodatna pojašnjenja i dokumentaciju, a tužitelj je isto tako bio dužan tuženiku dostaviti svu relevantnu dokumentaciju vezanu uz građenje objekta, što jasno proizlazi iz čl. 4. Ugovora o financijskom nadzoru.

Nakon što su razriješena sporna pitanja oko treće privremene situacije tužitelj i I-tuženik su nastavili svoju suradnju, te je I-tuženik za tužitelja izradio još dva izvješća o kontroli namjenskog trošenja kredita, a tužitelj je I-tuženiku uredno podmirio račune za pružene usluge.

Shodno tome posve su netočni navodi tužitelja da bi I-tuženik postupao "neopravdano", te da da bi takvo postupanje I-tuženika uzrokovalo zastoj u poslovanju tužitelja punih 40 dana.

I-tuženik ponavlja kako je postupao sukladno odredbama Ugovora o financijskom nadzoru, te je uredno ispunjavao ugovorne obveze.

Eventualna krivnja za zastoj u izdavanju izvješća u pogledu treće privremene situacije leži isključivo na samom tužitelju koji je propustio na vrijeme obavijestiti tužitelja o odstupanjima od projektne dokumentacije prilikom izvođenja radova.

I-tuženik smatra da je tvrdnja tužitelja da ga je kašnjenje u plaćanju treće privremene situacije dovelo u znatne teškoće proizvodnja i ničim dokazana.

Nadalje, I-tuženik osporava da bi treća privremena situacija uopće bila plaćena izvan roka, s obzirom da je ista prema navodima samog tužitelja plaćena 22.10.2008., a izdana 15.09.2009. bez naznake dospijeca. Tužitelj isto tako uopće ne navodi na koji mu je način to navodno kašnjenje u plaćanju treće privremene situacije prouzročilo štetu, budući da su se radovi na predmetnom objektu cijelo to vrijeme nastavili izvoditi.

I-tuženik ujedno ističe kako su radovi na izvođenju objekta još u srpnju 2008. kasnili sedamdeset dana (isto je vidljivo iz drugog izvješća o kontroli namjenskog korištenja kredita koje je izradio I-tuženik) što je prema mišljenju I-tuženika bilo uvjetovano zahtjevnijim radovima od predviđenih prilikom zaštite građevinske jame.

Dakle, neosnovani su navodi tužitelja da bi I-tuženik na bilo koji način bio odgovoran za kašnjenje u izvođenju radova na objektu tužitelja.

Predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja, uz naknadu troškova postupka I-tuženiku.

6. Dana 23.07.2012. II-tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem navodi kako je tužba neuredna, nepotkrijepljena dokazima te su navodi iz iste nejasni.

Navodi kako su nesporni navodi tužitelja o postupku koji je tužitelj vodio s istim tužbenim zahtjevom protiv tuženih u ovom predmetu, a koji se postupak vodio pod poslovnim brojem P-3197/09. Međutim, sporni su navodi tužitelja da je u toku tog postupka došlo do sporazuma koji bi uključivao bilo kakvo podmirivanje obveza II-

tuženika prema tužitelju, a s obzirom da II-tuženik nema nikakvih dugovanja prema tužitelju. Ako je takav sporazum sklopljen, tužitelj ga je morao dostaviti uz tužbu, što nije učinio, a dokazivati isto saslušanjem svjedoka Zvonka Pezera nije primjereni dokaz kojim bi se dokazivalo takvo što. Dodatno, Zvonko Pezer nikako ne može biti saslušan kao svjedok, budući je isti u sudskom registru upisan kao zakonski zastupnik tužitelja.

Nesporno je da su II-tuženik i tužitelj sklopili Ugovor o kreditu dana 29.03.2010., u iznosu od 1.490.000,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti, međutim sporni su daljnji navodi tužitelja u vezi s tim ugovorom o kreditu, a s obzirom da je II-tužena u cijelosti ispoštovala svoje obveze iz navedenog Ugovora o kreditu.

Navodi tužitelja kako je prema njegovim saznanjima II-tužena vodila pregovore o sklapanju nagodbe i o novom kreditu s članovima uprave Ivanom Daidžićem i Zvonkom Pezerom pa da je njima uvjetovano da prije svih pregovora moraju iz posla isključiti Ivu Dujmića kao člana uprave su potpuno besmisleni. II-tužena odbacuje bilo kakve tvrdnje da bi bilo koga ucjenjivala. Navodi su i potpuno nejasni jer tko drugi zastupa društvo nego članovi uprave, a ukoliko su vođeni pregovori oko novog kreditiranja logično je da budu vođeni s osobama koje zastupaju društvo.

Nesporno je da su tužitelj i II-tužena sklopili dana 12.09.2007. Ugovor o dugoročnom kreditu za projektno financiranje, kojim se II-tužena obvezala isplatiti tužitelju iznos od 16.300.000,00 HRK radi isplate dijela kupoprodajne cijene za zemljište, sukladno kupoprodajnom ugovoru koje je tužitelj sklopio s prodavateljem zemljišta, kao i radi financiranja izgradnje stambene zgrade namijenjene daljnjoj prodaji na tržištu, a kako je ugovoreno odredbama čl. 5. i 7. Ugovora o kreditu. Također je nesporno da je tužitelj sklopio s I-tuženikom Ugovor o financijskom nadzoru kojim su ugovorena prava i obveze I-tuženika u pogledu praćenja i kontrole realizacije projekta izgradnje stambene zgrade na Črnomercu, čija se izgradnja financira kreditom II-tužene. Nesporno je i da su međusobni odnosi stranaka bili uredni sve do ispostave treće privremene situacije u iznosu od 3.841.699,14 HRK.

Neosnovane su tvrdnje tužitelja da je po ispostavi te privremene situacije došlo do promjene ponašanja tuženika te da je zbog neosnovanog postupanja tuženika došlo do kašnjenja u izgradnji zgrade u trajanju od četrdeset dana, kao i da bi uslijed tog kašnjenja tužitelj pretrpio štetu i to osobito u visini utuženog iznosa.

II-tužena je bila dužna ispuniti svoju obvezu isplate kredita tužitelju isključivo u skladu s odredbama samog Ugovora o kreditu. U čl. 5. Ugovora o kreditu izričito je ugovorno kako će II-tužena dio kredita koji je namijenjen izgradnji stambene zgrade isplaćivati isključivo temeljem ovjerenih privremenih situacija kao i temeljem ovjerene okončane situacije do završetka radova, pri čemu će takve situacije ovjeravati I-tuženik temeljem Ugovora o financijskom nadzoru. Nadalje, u čl. 4. Ugovora o kreditu je ugovoreno da će se kredit koristiti sukcesivno i to najkasnije do 12. ožujka 2009. godine. Protekom roka korištenja kredita prestalo je pravo tužitelja da od II-tužene traži isplatu neiskorištenog iznosa kredita kao i tome pripadajuća obveza II-tužene da neiskorišteni iznos kredita isplati tužitelju, izuzev ako se tužitelj i II-tuženica drugačije dogovore.

II-tužena nije bila dužna isplatiti tužitelju kredit na temelju privremenih situacija koje nije ovjerio II-tuženik. II-tužena stoga nije bila dužna isplatiti tužitelju kredit čak i u slučaju da je I-tuženik neosnovano odbio na vrijeme ovjeriti neku privremenu situaciju koju mu je ispostavio tužitelj. II-tužena ističe kako kako prilikom ovjere privremenih situacija po osnovi kojih je tužitelj trebao koristiti kredit nije bilo nikakvih

propusta od strane I-tuženika, niti je stoga bilo ikakvih propusta i isplati kredita od strane II-tužene.

Naglašava kako I i II tuženici, iako povezane osobe, su samostalna i neovisna trgovačka društva za zasebnim organima upravljanja, te je s tim u vezi odgovornost svakog od tuženika za štetu koju je tužitelj navodno pretrpio potrebno procjenjivati pojedinačno i zasebno, pa dakle eventualna odgovornost tuženika nikako ne može biti solidarna, a nisu ispunjeni niti uvjeti iz čl. 1107. ZOO na koji se poziva tužitelj.

Tužitelj svoj zahtjev za naknadu štete, između ostalog, temelji na tvrdnji da je I-tuženik neosnovano odbio na vrijeme ovjeriti treću privremenu situaciju u iznosu od 3.841.699,14 HRK zbog čega je II-tuženica sa zakašnjenjem isplatila dio kredita uslijed čega je gradnja kasnila 40 dana. Navedena tvrdnja tužitelja je u potpunosti neosnovana i pogrešna. Prema saznanjima II-tužene, za vrijeme gradnje došlo je do odstupanja od projektno-tehničke dokumentacije, a na temelju koje je tužitelj započeo s gradnjom.

Iz čl. 3. Ugovora o financijskom nadzoru vidljivo je da je I-tuženik bio dužan kontrolirati usklađenost izvedenih radova s izdanom građevinskom dozvolom i projektno-tehničkom dokumentacijom koja je njen sastavni dio. Kako je došlo do promjene vanjskih gabarita objekta I-tuženik je osnovano zastao s ovjerom treće privremene situacije, dok od tužitelja ne dobije potrebna objašnjenja i dokumentaciju. Samim time niti uvjeti za korištenje kredita nisu bili ispunjeni, pa niti ne postoji odgovornost II-tužene za eventualno nastalu štetu tužitelju.

Nakon što je tužitelj udovoljio opravdanim zahtjevima I-tužene i dostavio dodatnu dokumentaciju, I-tužena je ovjerila III privremenu situaciju, a po primitku tako ovjerene III privremene situacije II-tužena je isplatila 22.10.2008. tužitelju iznos kredita od 3.841.699,14 HRK.

Sasvim je jasno da je I-tuženik osnovano zastao s ovjerom III privremene situacije do izmjene projektno-tehničke dokumentacije, ali i da nije, tužitelj ne obrazlaže uopće kako bi eventualno kašnjenje u korištenju kredita od 40 dana na bilo koji način onemogućilo u dovršenju zgrade od isteka planiranog roka.

II-tuženik nadalje navodi kako je Ugovor o kreditu sklopljen 12. rujna 2007. godine, dok je tužitelj započeo s gradnjom tek 06. veljače 2008. godine, a što je vidljivo iz prvog izvješća o kontroli namjenskog korištenja kredita od 21. veljače 2008., dok se iz drugog izvješća o kontroli namjenskog korištenja kredita od dana 04. srpnja 2008. vidi da su radovi već u tom trenutku kasnili oko 70 dana.

Iz navedenog jasno proizlazi da tuženici nisu ti koji su krivi za kašnjenje u izvođenju radova, nego da je krivica isključivo na tužitelju.

Zadnji obrok kredita u iznosu od 1.784.425,20 HRK isplaćen je tužitelju po osnovi četvrte privremene ovjerene situacije dana 12. ožujka 2009. godine, dakle na zadnji dan ugovorenog roka korištenja kredita.

Vezano za navode tužitelja o šteti koja mu je nastala naplatom zadužnica tužiteljevih vjerovnika Dubravke Tješinski i Damira Tješinskog, važno je napomenuti da je predmetna zadužnica dostavljena II-tuženoj 14 dana nakon isteka ugovorenog roka korištenja kredita. Također, u postupku naplate po predmetnim zadužnicama II-tužena je postupala potpuno u skladu s tada važećim propisima, te nije bila ovlaštena ocjenjivati da li su vjerovnici osnovano podnijeli bjanko zadužnicu na naplatu, nego je bila ovlaštena i dužna provjeravati samo da li su ispunjeni formalni uvjeti i podobnost bjanko zadužnice za naplatu. Ti su uvjeti bili ispunjeni te je II-tužena postupila sukladno pozitivnim propisima te je vršila zapljenu sredstava po predmetnoj zadužnici sve do primitka sudskog rješenja kojim se određuje privremena mjera

uskrate i obustave isplata s računa tužitelja po osnovi predmetne zadužnice. Iz ovoga se jasno vidi da su neosnovani navodi tužitelja da je II-tužena protivno zakonskim propisima omogućila naplatu predmetne zadužnice.

Kako je račun tužitelja uslijed nedostataka sredstava za naplatu bjanko zadužnice bio blokiran do dana kada je II-tuženoj dostavljeno rješenje o privremenoj mjeri, nisu bili ispunjeni uvjeti da II-tužena već tada produži rok korištenja kredita za razdoblje nakon 12. ožujka 2009. godine. U slučaju produženja roka korištenja za vrijeme trajanja blokade računa tužitelja, II-tužena bi, sukladno odredbama tada važećeg Zakona o platnom prometu u zemlji, preostali neiskorišteni iznos kredita morala isplatiti isključivo na blokirani račun tužitelja. Samim time sredstava kredita bila bi iskorištena protivno ugovornoj namjeni – umjesto da ista posluže za dovršetak gradnje stamene zgrade, iz njih bi se namirile tražbine vjerovnika po osnovi bjanko zadužnice koja je podnesena na naplatu II-tuženoj.

Tvrdnja tužitelja da je II-tužena onemogućila tužitelju uredno korištenje kredita i realizaciju cijelog projekta je u najmanju ruku apsurdna, s obzirom da je iz predmetnog Ugovora o kreditu vidljivo da se kredit trebao otplaćivati iz kupoprodajne cijene ostvarene prodajom stanova te garažnih i parkirnih mjesta u sagrađenoj zgradi. Također, navodi tužitelja da bi prodao sve stanove do 30.04.2009., a da je uvjerenje za uporabu dobio 23.04.2009., je u najmanju ruku neuvjerljivo čak i pretenciozno. II-tuženik se pita kako bi to svi stanovi bili prodani u samo sedam dana i to u vrijeme najvećeg pada prometa nekretninama.

II-tužena osim što osporava osnovanost tužbenog zahtjeva, osporava i visinu istog. Tužitelj svoj zahtjev za naknadom štete temelji na tvrdnji da zbog štetne radnje tuženika nije mogao dovršiti zgradu na Črnomercu i prodati stanove koji se u njoj nalaze, uslijed čega je pretrpio štetu u iznosu od 28.401.600,00 HRK, kao i da je morao smanjiti cijenu stanova na Supetru za iznos od 1.114.836,00 HRK i to zato što te stanove "inače ne može prodati obzirom na gospodarsku situaciju u Hrvatskoj i svijetu".

Iz tužbe i priloženih isprava uopće nije vidljivo traži li tužitelj naknadu štete id strane II-tužene temeljem pravila o ugovornoj ili izvanugovornoj odgovornosti za štetu, traži li naknadu stvarne štete ili naknadu po osnovi izmakle dobiti, kao i na temelju čega je tužitelj utvrdio visinu štete upravo u visini utuženog iznosa.

Ukoliko je zamisao tužitelja tužiti radi naknade štete po osnovi izgubljene dobiti, onda II-tužena ističe kako tužitelj miješa dvije ekonomske i pravne kategorije – prihod i dobit. Naime, teško je povjerovati da bi investicija tužitelja, uz sve rashode koje ta investicija nosi (sva financijska ulaganja) imala tako velike prihode da bi isti rezultirali s dobiti preko 29.000.000,00 HRK.

Zahtjev tužitelja za naknadom štete po osnovi smanjenja vrijednosti stanova u Supetru u iznosu od 1.114.836,00 HRK nije ni u kakvoj vezi sa zahtjevom za naknadom štete u iznosu od 28.401.600,00 HRK, već se isti temelji na potpuno drugoj pravnoj i činjeničnoj osnovi.

Radi financiranja izgradnje apartmana u Supetru tužitelj i II-tužena sklopili su dva posebna ugovora u kreditu koji nisu ni u kakvoj vezi sa spornim Ugovorom o kreditu. Tužitelj je uredno u ugovorenom roku iskoristio sredstva kredita koje mu je II-tužena odobrila za izgradnju apartmana u Supetru, a nakon dovršetka projekta započeo je i s prodajom sagrađenih apartmana.

Tužitelj nije ni na koji način dokazao da je snizio cijenu apartmana koje prodaje, a ako je tu cijenu snizio, kako navodi, zbog gospodarske situacije u Hrvatskoj i svijetu, II-tužena nije za to ni na koji način odgovorna. Rizik promjene

cijena nekretnina na tržištu predstavlja poduzetnički rizik kojeg tužitelj u cijelosti sam snosi.

II-tužena nadalje navodi kako tužitelj ni na koji način nije dokazao da je pretrpio štetu u vidu smanjenja vrijednosti nekretnine u Supetru kao i da ta šteta iznosi navedenih 1.114.836,00 HRK, pa je i u tom pogledu njegov zahtjev neosnovan.

II-tužena u cijelosti osporava zahtjev tužitelja za raskidom Ugovora o kreditu i navodi kako tužitelj ne obrazlaže koji bi bili razlozi temeljem kojih tužitelj traži raskid.

II-tužena se također u cijelosti protivi predloženoj privremenoj mjeri. Navodi kako iz obrazloženja zahtjeva za određivanjem privremene mjere jasno proizlazi da tužitelj ne traži određivanje privremene mjere radi zaštite legitimnih interesa predlagatelja (sprječavanje nasilja i nastanka nenadoknadive štete) već se ista traži isključivo s ciljem da se II-tuženoj onemogući prisilna naplata nepodmirenog iznosa kojeg tužena ima prema predlagateljima).

II-tužena zaključno ističe prigovor zastare potraživanja tužitelja, jer da je iz tužbe razvidno da tužitelj svoj zahtjev temelji na događajima iz 2007., 2008., te prvog dijela 2009. godine, a da zastarni rok iznosi tri godine.

Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev, kao i zahtjev tužitelja za određivanjem privremene mjere.

7. Tužitelj nastavno tijekom postupka, podneskom od 19.02.2013., pojašnjava navode tužbe te obrazlaže kako su, na način kako je to opisano u tužbi, I i II tuženici postupanjem protivno preuzetim ugovornim obvezama i načelu savjesnosti i poštenja nanijeli štetu tužitelju.

Zbog neispunjenja i povrede ugovornih obveza tužitelj zahtijeva raskid ugovora o dugoročnom kreditu za projektno financiranje kojeg je zaključio s II-tuženikom dana 11.09.2007., jer se II-tuženik obvezao financirati izgradnju stambenog objekta.

Navodi kako II-tuženik nije sukladno preuzetim obvezama financirao izgradnju stambenog objekta, pa je isti ostao nedovršen i stoga nije bio podoban za prodaju na tržištu, radi čega tužitelj trpi štetu u visini tržišne cijene stanova u tom stambenom objektu koju je tužitelj mogao ostvariti da je stambeni objekt bio dovršen, kako je to obrazloženo u tužbi.

Navodi kako za vrijeme gradnje I-tuženik nije postupao sukladno Ugovoru o financijskom nadzoru i pravilima struke, već je bez ikakvog razloga odbijao tužitelju ovjeriti privremene situacije po osnovi kojih je II-tuženik trebao isplatiti daljnje obroke kredita.

8. Budući je tijekom postupka nad tužiteljem rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-392/12 od 21.03.2013. otvoren stečajni postupak, sud je rješenjem od 03.07.2013. utvrdio prekid postupka u ovoj pravnoj stvari.

Stečajni upravitelj je nastavno zatražio nastavak postupka, te je rješenjem suda od 06.02.2015. postupak nastavljen.

Rješenjem suda od 29.02.2016. prekinut je predmetni parnični postupak do pravomoćnosti odluke donesene u stečajnom postupku St-392/812 o ukidanju odluke Skupštine vjerovnika od 04.02.2016., a kojom je odlukom Skupštine vjerovnika uskraćeno stečajnom upravitelju davanje suglasnosti za nastavak predmetnog parničnog postupka.

9. Podneskom od 18. listopada 2018. stečajni upravitelj Krešimir Tomac, kao zastupnik Stečajne mase iza EURO-INŽENJERING d.o.o. u stečaju, izvijestio je sud da je rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1960/16-3 od 5.4.2016. odbijena žalba vjerovnika ZAGREBAČKE BANKE d.d. kao neosnovana te je potvrđeno pobijano rješenje Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu, poslovni broj St-392/12-208 od 5.2.2016., u točki I. izreke, a kojim je ukinuta odluka Skupštine vjerovnika stečajnog dužnika od 4.2.2016. kojom se uskraćuje stečajnom upravitelju davanje suglasnosti za nastavak parničnog postupka koji se pred ovim sudom vodi(o) pod poslovnim brojem P-785/15, slijedom čega je sud rješenjem od 13.03.2019. odlučio da se predmetni parnični postupak – nastavlja. Navedeno rješenje ovog suda od 13.03.2019. ispravljeno je rješenjem od 29.08.2019.

10. Sud je rješenjem od 13.12.2022. prihvatio sudjelovanje Zvonka Pezera, OIB: 55906955154, Ive Dujmića, OIB: 12914392234, i Ivana Daidžića, OIB: 77600376510, kao umješaa na strani tužitelja. Društvo NOSAČ d.o.o., koje je prvotno u tužbi bilo naznačeno kao umješaa, prestalo je postojati brisanjem iz sudskog registra po rješenju Trgovačkog suda u Osijeku – stalna služba u Slavonskom Brodu, poslovni broj Tt-13/3118-2 od 17.07.2013.

11. Na ročištu dana 12. siječnja 203. sud je primjenom odredbe članka 108. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN 80/22) održao pripremno ročište na kojem je zaključen prethodni postupak te je na istom ročištu održana glavna rasprava.

Tužitelj je na istom ročištu pojasnio kako tužbom tužitelj od tuženika potražuje iznos od 3.917.504,28 EUR / 29.516.436,00 kn na ime naknade štete koja je nastala protupravnim postupanjem I i II tuženika na način da je I-tuženik postupajući protivno ugovoru koji je imao sklopljen sa tužiteljem o financijskom nadzoru, a koji je sklopio temeljem prethodno sklopljenog ugovora o kreditu sa II-tuženikom, uzeo si za pravo da nadzor koji je trebao vršiti vrši na način da prije ovjere 3. privremene situacije traži od tužitelja da mu dostavi izmjene i dopune građevinske dozvole za građenje objekta. Ovlašt I tuženika je bila da nakon što izvođači radova na objektu tužitelja dostave situacije za izvedene radove izvrši provjeru stvarno izvedenih vrsta, količina i vrijednosti izvedenih radova te ovjeri takvu situaciju nakon koje je II tuženik trebao izvršiti isplatu ovjerenog iznosa te privremene situacije na račun tužitelja kako bi tužitelj tu situaciju i platio izvođačima radova. Obveza II tuženika da plati tu situaciju je proizlazila iz sadržaja ugovora o dugoročnom kreditu kojim se II tuženik obvezao da će tužitelju isplatiti ukupni iznos kredita 16.300.000,00 kn fazno po izdanim i prethodno ovjerenim situacijama od strane I tuženika. Tužitelj je I tuženiku predao situaciju koncem rujna 2008. i I tuženik je tu situaciju trebao kao i prethodne dvije provjeriti i ovjeriti kako je naprijed navedeno. I tuženik isto nije učinio već je tražio građevinsku dokumentaciju koja apsolutno nije niti trebala po tada važećem zakonu o građenju objekata. Tužitelj je I i II tuženika upozorio na ovakvo postupanje i moguće štetne posljedice po dinamiku izvođenja radova na gradilištu, ali I i II tuženik su inzistirali na navedenom. Ova situacija je razriješena tek krajem listopada 2008. kada zbog iznimno niskih temperatura radovi na objektu više nisu mogli biti rađeni. Na ovaj način je potpuno narušena dinamika i uvođenja radova i sa istima se moglo nastaviti tek u proljeće što je u cijelosti dovelo u pitanje uopće mogućnost realizacije cijelog posla i roka za iskorištenje kredita koji je isticao u ožujku 2009. Tužitelj je za

navedene stanove koji su bili predmetom gradnje imali definirane odnose sa kupcem tako da je na taj način izgubio kupca koji je trebao kupiti stanove po cijenama koje su bile dogovorene a temeljem kojih je tužitelj mogao vratiti cjelokupni iznos kredita i ostvariti značajnu razliku u cijeni – zaradi. Zaključno ističe kako je utuženi iznos od 29.516.436,00 kn, iznos za koji je tužitelj imao dogovorenu prodaju stanova u predmetnoj zgradi, a koja prodaja se nije realizirala, pa se dakle radi o izmakloj dobiti.

11. Među strankama je sporna osnovanost i visina tužbenog zahtjeva, obzirom na gore citirane navode tuženika.

12. Tijekom postupka sud je izveo dokaze čitanjem dokumentacije koja prileži spisu, i to: dokumentacije dostavljene u prilogu tužbe (list 13-47 spisa), dokumentacije dostavljene u prilogu odgovora na tužbu II-tuženika (list 61-107 spisa), dokumentacije dostavljene u prilogu podneska tužitelja od 19.02.2013. (list 112-115 spisa) te sve ostale spisu priležeće dokumentacije.

13. Na temelju brižljive i savjesne ocjene svih dokaza u njihovoj ukupnosti kao i svakog dokaza pojedinačno, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - u daljnjem tekstu ZPP) ovaj sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

14. U odnosu na navode tuženika vezano uz raspravno rješenje suda doneseno na ročištu dana 22.01.2013. valja reći kako se radi o procesnom raspravnom rješenju s kojim sud nije vezan sukladno odredbi čl. 311. ZPP. Dodatno valja napomenuti kako je tužitelj navode tužbe tijekom postupka nastavno pojasnio.

15. U pogledu prigovora zastare, ocjena je ovog suda kako je obzirom na tvrdnje tužitelja da mu je šteta u vidu izmakle dobiti nastala zaključno s istekom roka korištenja kredita odobrenog predniku tužitelja od strane II-tužene prema ugovoru od 12.09.2007., dakle početkom 2009. godine, odnosno do 12.03.2009. kada je istekao ugovoreni rok za korištenje odobrenog kredita, a kada je prema tvrdnjama tužitelja bilo očekivano da će tužitelj vršiti prodaju stanova u građevini izgradnja koje se financirala predmetnim kreditom. Obzirom je tužba podnesena dana 19.06.2012., dakle unutar trogodišnjeg subjektivnog zastarnog roka računajući od dana saznanja tužitelja za navodnu štetu i štetnika te isto tako unutar objektivnog zastarnog roka od pet godina računajući od navodnog nastanka štete (čl. 230. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18), to prigovor zastare nije osnovan.

16. U konkretnom slučaju na tužitelju je bio teret dokazivanja svih pretpostavki potrebnih za nastanak obveze tuženika na naknadu štete.

Dakle, tužitelj je u odnosu na subjekte odnosa odgovornosti za štetu (štetnike i oštećenika), bio dužan dokazati štetnu radnju, odnosno postojanje skrivljenog protupravnog ponašanja I i II tuženika, kao štetnika, koje je za posljedicu imalo nastanak predmetne štete tužitelju, kao oštećeniku, u vidu izmakle zarade kako to obrazlaže tužitelj. Nadalje je na tužitelju bio teret dokazivanja nastanka štete, kao i uzročno-posljedične veze između štetne radnje I i II tuženika te nastale štete.

17. Tužitelj prema ocjeni ovog suda nije dokazao da bi mu u konkretnom slučaju uslijed protupravnog postupanja I i II tuženika, odnosno uslijed neispunjenja ugovorom preuzetih obveza I i II tuženika kako to tvrdi tužitelj, nastala šteta u vidu izmakle koristi.

Izmakla korist (dobitak) je neizravna šteta koja se očituje u onemogućavanju stjecanja određene imovinske koristi, koju je oštećenik osnovano očekivao prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima slučaja, da nije bilo štetne radnje ili propuštanja kojom je štetnik prouzročio štetu.

Tužitelj u prilog svojih tvrdnji o navodnoj mogućnosti prodaje stanova u predmetnoj građevini u Zagrebu, na Črnomercu, u razdoblju do 30.04.2009., a čija se gradnja financirala kreditom odobrenim od strane II-tuženika, ne dostavlja nikakve dokaze. Naime, za priznanje prava na naknadu štete u vidu izmakle koristi tužitelj je morao dokazati da bi po redovnom tijeku stvari odnosno prema posebnim okolnostima konkretnog slučaja, zaista (i) ostvario prodaju stanova u predmetnoj zgradi po cijeni kako to tvrdi, u navedenom razdoblju do 30.04.2009., što tužitelj u ovom postupku nije učinio.

Naime, tužitelj u prilog svojih tvrdnji o planiranoj prodaji stanova u predmetnoj u razdoblju do 30.04.2009. nije dostavio odgovarajuće dokaze iz kojih bi sud sa sigurnošću mogao utvrditi eventualnu osnovanost tvrdnji da bi tužitelj, u slučaju očekivanog dovršetka izgradnje predmetne stambene zgrade početkom 2009., doista i prodao stanove u istoj zgradi za iznos za koji navodi kako predstavlja štetu u vidu izmakle koristi. Tužitelj vezano uz tvrdnje o nastaloj mu šteti u vidu izmakle koristi, do zaključenja prethodnog postupka, ne dostavlja dokaze iz kojih bi sud mogao utvrditi mogućnost prodaje predmetnih stanova u navedenom razdoblju određenim kupcima, kao niti cijenu po kojoj bi isti stanovi bili prodani u konkretnom slučaju. Kako je već rečeno, pri ocjeni izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima.

Povrh navedenog, tužitelj prema ocjeni ovog suda ne dostavlja dokaz iz kojeg bi sud mogao sa sigurnošću utvrditi spornu okolnost postojanja uzročno-posljedične veze između navodne protupravne radnje I i II tuženika i navodno nastale štete. Tužitelj svoje potraživanje obrazlaže tvrdnjama da mu je šteta nastala uslijed zastoja u poslovanju u trajanju od 40 dana, a do kojeg je zastoja došlo zbog kašnjenja u ovjeri III privremene situacije od strane I-tuženika, a posljedično tome kašnjenja kod isplate iste privremene situacije od strane II-tuženika.

Međutim, iz Izvješća II (list 89-94 spisa) sud je utvrdio da je već u ranijoj fazi izgradnje predmetne građevine izvođenje radova kasnilo oko 70 dana, a što je prema navodima iz istog Izvješća bilo uvjetovano zahtjevnom zaštitom građevne jame.

Ova okolnost opovrgava tvrdnje tužitelja da bi razlogom nezavršetka predmetne zgrade do planiranog roka, a posljedično tome razlogom neprodaje stanova u predmetnoj zgradi do 30.04.2009. bio zastoj radova u trajanju od 40 dana uzrokovan protupravnim postupanjem I i II tuženika, kako to tvrdi tužitelj.

Nadalje, tužitelj ničim ne dokazuje da bi okolnost prodaje stanova u Supetru po nižoj cijeni, te s time u vezi navodna šteta u visini od 1.114.836,00 kn, bila u uzročno-posljedičnoj vezi s eventualnim protupravnim postupanjem I i II tuženika.

18. Nadalje, tužitelj tijekom postupka ničim ne dokazuje da bi u konkretnom slučaju bile ispunjene pretpostavke za konstitutivni raskid predmetnog Ugovora o kreditu od 12.09.2007., broj. 3210799762, kreditna partija: 5100172112, kako je to

propisano odredbom čl. 369. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.)

19. Slijedom navedenog, sud je primjenom odredaba čl. 219., 221. i 221.a ZPP-a tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim u cijelosti, te je odlučeno kao u izreci presude, pod točkom I.

20. Sukladno odredbi čl. 298. Ovršnog zakona (Narodne novine br. 57/96., 29/99., 42/00., 173/03., 194/03., 151/04., 88/05., 121/05., 67/08., 139/10., 154/11., 70/12.) radi osiguranja nenovčane tražbine može se odrediti privremena mjera ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim: 1. ako učini vjerojatnom i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili 2. ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti. Odredbe članka 296. stavka 2. i 3. ovoga Zakona primjenjuju se i pri određivanju privremenih mjera radi osiguranja nenovčanih tražbina.

U konkretnom slučaju tužitelj i ujedno predlagatelj osiguranja određivanjem privremene mjere, nije učinio vjerojatnim niti postojanje svoje novčane tražbine iz razloga kako to gore obrazloženo. Uz navedeno tužitelj i ujedno predlagatelj osiguranja nije učinio vjerojatnim niti postojanje opasnosti tj. nije niti ukazao na konkretne radnje odnosno propuštanja protivnika osiguranja kojima bi isti nastojao spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja u slučaju eventualnog uspjeha predlagatelja osiguranja u parničnom postupku, a niti je učinio vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci rješenja.

21. Obzirom su tuženici u cijelosti uspjeli u sporu, to im je tužitelj obavezan naknaditi troškove parničnog postupka, a na temelju odredbe čl. 154. st.1 i čl. 155. ZPP.

I-tuženiku je priznat trošak poduzetih radnji sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika važećoj u vrijeme poduzimanja pojedine parnične radnje i to za: sastav odgovora na tužbu u iznosu od 19.900,00 eur/149.936,55 kn (Tbr. 8/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištima 22.01.2013., 22.09.2015., 12.01.2023. i 02.06.2023. u iznosu od po 19.900,00 eur/149.936,55 kn za svako (Tbr. 9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu 19.04.2023. u iznosu od 99,54 eur/750,00 kn (Tbr. 9/5 Tarife), te trošak sastava jednog obrazloženog podneska od 06.04.2023. u iznosu od 19.900,00 eur/149.936,55 kn (Tbr. 8/1 Tarife), što ukupno iznosi 119.499,54 eur/15.860,31 kn, a što uvećano za pdv od 25% sveukupno iznosi 149.374,42 eur/19.825,39 kn.

II-tuženiku je priznat trošak poduzetih radnji sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika važećoj u vrijeme poduzimanja pojedine parnične radnje i to za: sastav odgovora na tužbu u iznosu od 19.900,00 eur/149.936,55 kn (Tbr. 8/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištima 22.01.2013., 22.09.2015., 12.01.2023. i 02.06.2023. u iznosu od po 19.900,00 eur/149.936,55 kn za svako (Tbr. 9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu 19.04.2023. u iznosu od 99,54 eur/750,00 kn (Tbr. 9/5 Tarife), te trošak sastava jednog obrazloženog podneska od 29.03.2023. u iznosu od 19.900,00 eur/149.936,55 kn (Tbr. 8/1 Tarife), što ukupno

iznosi 119.499,54 eur/15.860,31 kn, a što uvećano za pdv od 25% sveukupno iznosi 149.374,42 eur/19.825,39 kn.

Obzirom su uspjeli u sporu, obveza plaćanja sudskih pristojbi na odgovor na tužbu za tuženike nije nastala, niti su tuženici bili zvani na platež istih pristojbi.

22. O kamatama na troškove postupka odlučeno je primjenom odredbe čl. 30. Ovršnog zakona te čl. 29. st.2. ZOO. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude, pod točkom II.

U Zagrebu, 10. srpnja 2023.

SUDAC:
mr.sc. Ana Nagy

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od osam dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3085a-5e9b0**

Kontrolni broj: **02912-2bcad-3a126**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ANA NAGY, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.